

Anke Kranendonk

Paniek in de tent

zwijsen

Sluit aan bij school

Rosalie en Lodewijk

Hoi, ik ben Lodewijk.

Nee, ik eerst. Ik ben de oudste.
Ik ben Rosalie en dat is mijn broertje.

Tje – tje ... Ik ben vijf minuten na Rosalie geboren.
Dus laat dat 'tje' maar achterwege.

Oké. Dat is dus mijn broertje en met mijn vader en
moeder zijn we iets heeeel leuks aan het doen.

We zijn aan het kamperen.
Dat is alleen maar leuk als de zon schijnt.

En schijnt die?

Misschien in Mexico, maar niet hier op een natuurkampeerterrein in ons eigen kikkerlandje.

Zijn er veel mensen op de camping?

Nee!

Waarom niet?

Dat lees je wel!

Een lek dak

‘Nee hè, geen regen! Zijn we eindelijk eens aan het kamperen, gaat het regenen. Kom! Schiet op, het wordt steeds erger!’

Lodewijk trekt zijn zusje mee over het zompige grasveld. Met gebogen hoofden lopen ze door de neerstortende plensbui. Hun voeten spletsjen in het natte gras.

‘Snel,’ zegt Rosalie. ‘Maak de tent open.’

Dat is niet makkelijk als de regen met bakken tegelijk uit de hemel komt zetten. Bakken?

Zeeën, oceanen!

O, waarom kamperen zij uitgerekend nu in een oud tentje en liggen ze niet op een zacht bed in een luxe vijfsterrenhotel? Wie heeft dit verzonnen?!

Rosalie kijkt tegen het achterwerk van haar tweelingbroer aan. Ze zou hem een zetje willen geven. Zodat hij, hoppa, hun onderkomen in kukelt. Dat kan niet, want de rits is nog gesloten. ‘Opschieten,’ zegt ze. ‘Ik ben kleddernat.’

Lodewijk schiet op, hij opent de tent en duikt op zijn klamme slaapzak.

Rosalie duikt erachteraan. Ze draait zich snel om en trekt de rits meteen weer dicht. ‘Hè hè,’ zegt ze, wanneer ze op haar luchtbed ligt. Het natte T-shirt kleeft aan haar lichaam.

Lodewijk ligt naast haar. De regendruppels kletteren tegen het tentdoek aan. Stil liggen ze ernaar te luisteren. ‘Lekker hoor,’ zegt Lodewijk na een tijdje. ‘Gaan we ook eens kamperen, worden we helemaal natgeregend. Kunnen we niet op de glijbaan, niet op de trampoline, niet het bos in om naar vossen te zoeken. Liggen we in een oud aftands katoenen huisje met een puntdak, dat bijna gaat instorten. Hoe lang houdt dit bouwvalletje deze stortbui?’

De tweeling ligt een tijdje te luisteren naar het klateren van de regen op het tentdoek.

Wat een geweldige, avontuurlijke kampeervakantie is dit!

‘Een eurootje voor je gedachten,’ zegt Lodewijk na een tijdje.

Mooi niet, denkt Rosalie. ‘Ik ga jou niet vertellen waar ik aan denk. Dan wordt het een plagerijvakantie in plaats van misschien toch nog een geweldige vakantie vol wilde avonturen.’

‘Vooruit, anders weet ik wel waar je over piekert,’ zegt Lodewijk op plagerige toon.

‘Ik hoop niet dat er hier een tandenstokerprikker rondloopt, die allemaal gaatjes in ons gammele tentje gaat prikken.’

‘Pardon?!’ vraagt Lodewijk verbaasd. Hij steekt zijn benen de lucht in. Dat is zijn gewoonte, liggen met gestrekte benen, vindt hij een lekkere houding. ‘Welke halvegare

prikt er gaatjes in een tent met een tandenstoker?’

‘Of in je luchtbed,’ zegt Rosalie.

‘Bijzondere gedachte,’ zegt Lodewijk.

Ze zwijgen weer en luisteren naar de klaterregen. Die houdt er echt niet mee op als je stil bent. Hij gaat eerder harder tekeer.

‘Er was eens een man,’ zegt Rosalie, om te voorkomen dat Lodewijk opnieuw naar haar gedachten gaat vragen. Gedachten die over ene Zidane gaan, maar die hij dus niet hoeft te weten.

‘Een tandenstokerprikker. Hij moest twee jaar de gevangenis in.’

‘Waarom?’ vraagt Lodewijk. Hij doet zijn benen naar beneden en draait zich om op zijn buik.

‘Het zat zo,’ zegt Rosalie. ‘De woonplaats van de man was Singapore. Dat is een klein landje bij Maleisië, je kunt het vergelijken met de helft van onze provincie Flevoland.

Singapore is een superrijk land en er mogen geen bandieten wonen. Doe je iets strafbaars, dan krijg je een knetterharde straf.

Dat kan al zijn als je een trottoir bevuilt door iets achter te laten, bijvoorbeeld kauwgom. Voor het gemak is kauwgom in Singapore verboden. Als het niet voorradig is, kun je er niet op kauwen en dus ook niet uitspugen. En zo blijven de trottoirs blinkend schoon.

Vorig jaar was er een inwoner van Singapore die zijn sigarettenpeuken uit het raam van zijn flat gooide.

Raad eens? Hij kreeg een bekeuring van twaalfduizend euro.'

'Maar wat heeft dat te maken met de tandenstoker-prikker?' vraagt Lodewijk.

'Deze meneer had tandenstokers in de stoel van een stadsbus geprikt.'

'Waarom?'

'Ik heb geen flauw benul. Een mevrouw heeft het gefilmd met haar telefoon. Die man is erg bejaard, ongeveer zestig jaar. Als ze hem inrekenen, moet hij twee jaar de gevangenis in, of krijgt hij een boete. Of allebei.'

'En waar is hij nu?'

'Verdwenen,' zegt Rosalie. 'Ik denk weggezwoomen.'

'Je kletst.'

'Geen sprake van.'

'Je moet oppassen dat je haar niet wordt geknipt.'

'Hoezo?' vraagt Rosalie.

'Nou ...' zegt Lodewijk en hij kijkt er uitermate geheimzinnig bij, terwijl de regen maar blijft neerkletteren. 'In India knippen ze zomaar je haren eraf.'

'Wie?' vraagt Rosalie.

Lodewijk kijkt nog geheimzinniger. 'Ik kan het beter niet vertellen,' zegt hij met een dreigende stem. 'Straks krijg je nachtmerries, ga je liggen klappertanden en word ik gestoord in mijn nachtrust.'

'Is goed,' zegt Rosalie.

Is goed? Zegt dat Lodewijks nieuwsgierige tweelingzus?

‘Dan laat ik het bloedstollende verhaal over die krokodillen ook maar achterwege.’

‘Welke krokodillen?’ Lodewijk verandert van houding en gaat op handen en knieën zitten.

‘Oppassen,’ zegt Rosalie, ‘dat je billen niet tegen de tent aan komen, anders gaat de tent doorlekken.’

‘Flauwekul,’ zegt Lodewijk. ‘Vooruit met die krokodillen.’
‘Eerst jij over die afgeknipte haren.’

‘Goed dan.’ Lodewijk ploft plat op het luchtbed en tuurt onder het tentdeurtje door. ‘De kust is veilig buiten,’ zegt hij. ‘Behalve dan de regen die niet ophoudt, het water staat ernstig hoog.’

‘Nou én, vertel.’

‘Er was eens ...’

De verdwenen staarten

‘Opschieten,’ zegt Rosalie, omdat Lodewijk ineens stilhoudt.

‘Ik begin verkeerd,’ zegt Lodewijk. ‘Het is geen verleden tijd, want ze zijn niet verdwenen. Ik twijfel of ik erover moet vertellen, want ze zijn ook hier aanwezig.’

‘Wat?!’ Rosalie roept het uit om het kabaal van de regen die nog harder is gaan klateren, te overstemmen. Het is bijna onvoorstelbaar hoe snel druppels kunnen neerstorten. Alsof er boven in de hemel iets geleegeed moet worden, omdat hij anders overstroomt.

‘Zwarte kat!’ roept Lodewijk. Hij praat in raadselen. Dat doet hij wel vaker, als hij plotseling behoefte krijgt om zijn zusje dat even oud is als hij, alleen toevallig net vóór hem geboren werd, eens lekker te plagen.

Rosalie zou het liefst boven op Lodewijk duiken en hem ongenadig gaan kietelen, zodat de woorden vanzelf zijn mond uit floepen, maar ze houdt zich in. Ze is verstandig genoeg om te weten dat het verhaal vanzelf gaat komen. Dus zwijgt ze.

Er kletteren nog miljoenen druppels op het katoen. Lodewijk luistert. ‘Eigenlijk is dit tentje de enige veilige plek op de aardbol,’ zegt hij. ‘Om ons heen donderen hoosbuien naar beneden, worden er kapsels vernietigd en stoelen kapot geprikt, maar wij liggen hier zo

ongeveer hoog en droog. Rits dicht, ogen gesloten.’
‘Opschieten,’ zegt Rosalie. ‘Na regen komt zonneschijn en dan moeten we weer buiten spelen van onze ouders.’
‘Prima. In India is een zwarte kater opgedoken die de haren van dames afknijpt.’

‘Onmogelijk.’

‘Mogelijk.’

‘Ga door.’

‘Er lag een mevrouw te slapen op haar canapé, dat is een soort slaapbank. Ineens werd ze wakker. Vanuit haar ooghoeken zag ze een zwarte kater wegglijpen. Ze greep naar haar paardenstaart. Die was verdwenen. Foetsie.’

‘Kletsboek,’ zegt Rosalie. ‘Waarom zou ze meteen naar haar paardenstaart gegrepen hebben? Dat doet geen enkele vrouw als ze plotseling ontwaakt.’

‘Geen kletsboek. In een andere provincie sloeg de bliksem in bij een mevrouw in een boerderij. Ze viel flauw en toen ze bijkwam, waren haar twee paardenstaarten afgeknipt. En ergens op het platteland was een bejaarde dame ...’

Verder kan Lodewijk niet vertellen. Een knalharde klap overdondert alle woorden. Als vanzelf zijn Rosalie en Lodewijk naar elkaar toegedraaid en hebben hun armen om elkaar heen geslagen.

‘Wij vrezen niks,’ fluistert Lodewijk.

‘Wij zijn nergens bang voor,’ zegt Rosalie.

Het regent pijpenstelen. Lodewijk en Rosalie
schuilen in hun tent. Om het leuk te houden,
vertellen ze elkaar sterke verhalen.
Het ene verhaal nog gekker dan het andere.
Dat kan toch allemaal niet waar zijn?
Als het eindelijk droog is, komen ze hun tent uit.
Wat zien ze daar? Krokodillen?!

Sluit aan bij leesmethode

estafette

NUR 283

ISBN 978-90-487-3358-3

9 789048 733583

humor

zwijsen.nl

Zwijsen, dé leesspecialist sinds 1846